

Standpunkt som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen), kun gjennem det foreliggende Forslag fremsætte den Paastand, at Afgjørelsen af disse Lønningsspørgsmaal ikke bør høre ind under de almindelige Domstole, hvormod de skulle betragtes fra et andet Standpunkt end det, hvorfra Domstolene betragte en Sag. Domstolenes Afgjørelse af en Sag er jo væsentlig bygget deels paa Fortolkningen af de Lovbestemmelser, som gjælde for den vedkommende Sag, deels paa Fortolkningen af det Omfang, den Betydning og den Begrændsning, de faae ved andre gjældende Lovbestemmelser, og man seer derfor ofte, at de forskjellige Instantser, af hvilke en Sag paakjendes, komme til saa forunderligt, ja jeg kunde sige, saa latterligt modsatte Resultater; det viser sig, at det kun er den forskjellige Opfattelse og Fortolkning af Lovbestemmelsernes ordrette Indhold, som har skabt de store Mod sætninger imellem de forskjellige Instantser's Kjendelse. Det er ganske vist, at vore Jurister og de Mænd, der navnlig beskæftige sig med Sagsførelse, ere altfor tilbøjelige til at betragte den virkelige Ret i en Sag, som udelukkende afhængig af Fortolkningen af de gjældende Lovbestemmelser, altsaa af den mange Gange meget tilfældige Form, hvori en tilsigtet Hensigt har faaet sit Udtryk i Loven. Jeg troer, mine Herrer, at vi maae gjøre os det klart, at fordi en Domstol kommer til den Anskuelse, at de og de Ord, de og de Udtryk, som indeholdes i Loven, kun tilstede denne eller hin Fortolkning, derfor er denne maaskee juridisk rigtig Opfattelse af Domstolene ikke det Samme, som at den Vedkommende har Ret. Ganske vist have de Udtryk, der findes i Loven, givet ham en Ret, som kan hævdes ved Domstolene, men den absolute Ret er det ikke. Naar f. Ex. Rigsdagen er bleven enig med Regjeringen om visse Bestemmelser, men disse ved et uheldigt Valg af Udtryk ere komne til at staae saaledes, at Domstolene i deres Fortolkning af Loven komme til et Resultat, der

er modsat Rigsdagens og Regjeringens Hensigt med Loven, faae ganske vist de Paagjældende en juridisk Ret; men dette er ikke det Samme som den absolute Ret. Det, man tilsigter ved dete Forslag, er heller ikke noget Ænstaende. Det har meget ofte fundet Sted i det praktiske Liv, ligesom det ofte har fundet Anerkjendelse gjennem Lovgivningen, at der for Afgjørelsen af særlige Spørgsmaal stiftes særlige Domstole. Noget Saadant finde vi i militære Sager og i Landvæsenskommissionsager, og hvorfor har man oprettet disse særlige Domstole? Fordi man har anerkjendt, at man ved Bedømmelsen af den Slags Sager bør gaae ud fra et andet Standpunkt end det blot juridiske; men det, hvorpaa det ærede Medlems Forslag her gaaer ud, er netop at stifte en særlig Domstol til Afgjørelsen af de særlige Spørgsmaal, hvorom der er Tale. (En Stemme: Her er to Parter!). Jeg beder om Forladelse, der er ikke to Parter; thi naar et æret Medlem har sagt, at Finansministeren er Embedsmændens Modpart, maa jeg bemærke, at det jo ikke er mange Minuter siden, at den høitærede Finansminister vistnok med de Herrers Billigelse sagde: Jeg er den naturlige Bærge for Embedsmændene i disse Spørgsmaal. Finansministeren eller rettere Ministeriet har altid stillet sig som den naturlige Bærge for Embedsmændene. Nu ville maaskee flere sige, at ligeoverfor Statskassen er Ministeriet ikke en saadan Bærge for Embedsmændene, men jeg siger, mine Herrer — derfor har det været mig en stor Glæde at høre disse Ytringer af den høitærede Minister, og jeg ønsker ikke at opleve den Dag, da jeg hører det Modsatte — at hvor forskjellige Meninger der end kan være om de forskjellige Ministerier, som til forskjellige Tider have beskæftiget Ministerbænken, er der dog, Gud ske Lov og Tak, hos alle de forskjellige modsatte Partier en saa ubetinget Tro paa den Redelighed, hvormed vore Ministre have væretaget deres Hverv,